

betragtede dem, grebes han af en svimlende Fornemmelse af at være rykket denne fjerne Naturbegivenhed ganske levende nær. Tiden skrumpede saa underligt ind ved Synet af disse stivnede, i evig Ligegyldighed hvilende Stenklumper, der laa der saa nøgne og uberørte, som dengang de for et Par Millioner Aar siden „udgik fra Skaberens Haand“. Ja vist! Skaberen? En glødende Urtaage! Et opløst Solsystem! ... Og bagved? Tomhed! Tomhed! Iskulde! Dødsstilhed. — — — —

Det blev Aften inden han igen naaede ned til Stationen. Her var man begyndt at ængstes for ham, og henne paa Gæstgivergaarden, hvor han havde efterladt sit Tøj, havde man allerede talt om at sende Folk afsted for at søge efter ham. Træt af Dagens Anstrengelser og tung i Hovedet af altfor mange Tanker vilde han straks gaa i Seng; men allerede ved sit Komme om Formiddagen havde han kunnet mærke, at der var noget usædvanligt paa færde i Byen. Over Gæstgivergaardens Port var der hængt en Slyngning Grønt, og der havde været en Travlhed, saa man knap havde faaet Tid til at anvise ham et Værelse. Nu viste det sig, at her var Bryllup. Her myldrede af Folk, og ogsaa han fik straks en Indbydelse til at deltage i Gildet. Første Gang sagde han Nej; men neppe var han sluppet ind paa sit Værelse, før der blev banket paa hans Dør, og ind traadte to unge Piger Arm i Arm, nejede for ham og fremsagde i Munden paa hinanden og under megen Fnisen og mange Albuestød en lang Remse, hvoraf han akkurat forstod saa meget, at Brudgom og Brud udbad sig Æren af at se ham som deres Gæst. Saa var han overvunden og maatte den hele Nat spise og drikke og danse, saa han tilsidst var ganske ør deraf.

Ude i Porten, der var høj og stor som en Lade, blev der danset til Cither og Harmonika paa sømbeslaaede Støvler. I Stuen stod to lange, dækkede Borde; paa det ene af dem laa en hel, stegt Ged med forgyldte Horn. Vinen blev tappet i store Blikkander, og der udviklede sig i Løbet af Natten en Drukkenskab og en Ligefremhed i Forholdet mellem Kønnene, der stod i besynderlig Strid med den Mængde Kristuskors og Helgenbilleder, der prydede Huset og stod opstillet overalt ved Vejene i dette Land.

Per saae sig efterhaanden glad paa det landlige Bakkanal. Han tænkte paa, hvad Fritjof altid havde præket om, at saa-